

Men det är sent och vi börja se på klockan; vår vänlige värd har dock ständigt någon ny skål att föreslå och ännu står budningen — "*poor dear!*" orörd på bordet. Efter det sista *hoch soll sie leben!* uppstår dock ett ögonblicks tystnad, då en af sönerna halfhögt ropar åt modren, på andra sidan bordet: "*Mother!*" Men hon, inbegripen i ett lifligt samtal med oss, hör icke. "*Mother B!*" Lika fåfängt! Slutligen klingar knifven mot glaset och rösten höjes ånyo: "*Mutter B. werden wir denn kein Pudding haben?*" *).

"O Gott! — *der Pudding!*" utbrister *Mutter B.* och slår ihop händerna, men i detsamma ropas att vagnen väntar och kusken är otålig, hvarför vi lemna budningen åt sitt öde och under en korus af de hjertligaste *good by!* och *gute Nacht!* uppstiga i vagnen. I det flämtande skenet från dess lyktor kunna vi ännu, då vi svänga ut genom porten, uppfånga en sista blick ur *Mutter B:s* strålände öga, en skymt af den gamle *gentlemannens odd smile*, samt konturen af "*brother Thomas*" mörka gestalt, i pittoresk ställning lutad mot verandans balustrad. Och framåt! framåt! bär det ånyo under det vi fåfängt söka samla alla de spridda intryck vi erfarit och slutligen halfsömniga stanna vid hotellet, hvarpå vi skyndsamt begifva oss hvar till sig, för att måhända i drömmen återigen upplefva *En dag i Hamburg.*

Esselde.

STOCKHOLMS FRUNTIMMERS-FÖRENING FÖR BARNAVÅRD

hade den 13 Maj, under ledning af sin stiftarinna och Ordförande, M:lle Fredrika Bremer, en sammankomst, för hvilken vi här i korthet vilja redogöra.

Vi behöfva ej påminna våra läsare, att ändamålet med denna, hösten år 1853, bildade förening var att uppfostra och draga försorg om de fattiga barn, hvilka, under kolerans härjande i Stockholm den föregående sommaren, genom föräldrars eller anhörigas död, blifvit lemnade värnlösa och utan skydd och att förhindra att, dessa skulle komma att öka brottslingar-

---

* Skola vi då ej få någon budning?

nes och de ohjelpigt fallna kvinnornas redan fasansfullt rika antal, likasom fallet var efter 1834 års kolerafarsot.

Efter att i hjertliga ordalag hafva helsat föreningen, samt uttryckt sin glädje öfver att vid hemkomsten till fäderneslandet hafva funnit densamma i fortsatt, väl ordnad verksamhet, frambar Ordföranden sina egna och föreningens tacksägelser till dess nitiska central-komité, hvilken, efter uppläsande af hrr Revisors berättelse erhöll décharge, hvarpå ordföranden sade sig vilja lemna en kort öfversigt af föreningens verksamhet under de 8 $\frac{1}{2}$ år den existerat. Denna särdeles sakrika och upplysande framställning omfattade en ekonomisk och en moralisk afdelning. Af den förra inhemtades, att föreningens verksamhet yttrat sig, dels i omedelbar vård om de mest värnlösa barnen, hvilka under *skyddsmödrars* tillsyn blifvit öfverlemnade åt välkända fostermödrar att uppfostras, dels i mera tillfällig hjälp åt mödrar eller anhöriga, tills dessa småningom blifvit i stånd att hjälpa sig sjelfva och att utan bidrag af föreningen sörja för de dem tillhöriga barnen; dels ock i att inlösa en del barn på barnhus och i andra uppfostringsanstalter, der de fortfarande esomoftast haft tillsyn af sina skyddsmödrar.

Med tacksamhet nämndes de ädelsinnade män (och särskildt bland dem den aflidne Rector Svedbom), hvilka från början så villigt biträdt föreningens qvinliga styrelse och uppställt grunderna till den goda och kloka organisation*), som alltse-dermera betryggat föreningens bestånd och verksamhet. Derpå utvecklades förhållandet mellan föreningens pekuniära tillgångar och det antal barn, som dermed skulle försörjas. Man fann häraf, att af de 700 barn, hvilka vintern 1854 hade anspråk på föreningens omvårdnad (ett antal som dock, genom särskilda anordningar för en del, minskades med 200) nu endast återstå 77 under föreningens *omedelbara* vård, samt att af ett grundkapital af omkring 32,000 rdr rmt ungefär hälften är i behåll. Sedan numera alla dessa barn utgått i tjenster eller yrken, der de blifvit satta i tillfälle att kunna försörja sig sjelfva, har man derföre under så gynnsamma förhållanden anledning att hoppas på ett slutligt, ej så obetydligt öfverskott af kapitalet, hvilket, enligt Ordförandens förslag, då skulle användas till underhåll åt några få af föreningens skydds-

*) Upptagande en Central-komité med derunder lydande särskilda församlings-komitéer.

lingar, som i följd af kroppsyten eller förståndsbrister ej sjelfva anses kunna förvärfva sitt uppehälle.

Ordföranden öfvergick derpå till redogörelsen för den moraliska verksamhet föreningen utvecklat och dess i sanning glädjande resultat tala bäst för sig sjelfva, såsom synes af svaren på de 2:ne frågor, hvilka framställdes till de olika församlingsföreningarne.

På frågan: "*Har något af de föreningen tillhöriga barnen blifvit för brott tilltaladt inför polisen eller satt i straffängelse?*" blef svaret:

I "Nicolai församling: *Intet.* I Clara: *Intet.* I Jacobs *Intet.* I Ad. Fr., Hedv. Eleonora, Kungsholmen, Maria, Katharina: *Intet.* Summa *Intet?*"

"En rätt *vacker* summa i närvarande fall", tillade med ett hjertegodt leende talarinnan.

På frågan: "Kunna de 80 barn, hvilka utgått ur föreningens vård i tjenster och yrken, anses vara i goda vilkor och på rätta vägar?" utföll en sammanställning af alla svaren ungefär sålunda:

"Vi ha med få undantag funnit barnen välartade och haft att glädja oss åt deras tacksamhet. Vi kunna hoppas att de äro på rätta vägar. Deras vilkor, om än icke *goda* i ordets *fulla* bemärkelse, kunna dock i allmänhet anses vara bättre än som blifvit deras lott om föräldrarne lefvat."

Ordföranden slöt sitt vackra och upplysande*) föredrag med en önskan att "den svenska allmänhet, som genom sina frivilliga gåfvor gifvit föreningen så vackra prof på välvilja och förtroende, må lära känna, att den ej svikit detta förtroende, att Stockholms fruntimmersförening för barnen bevisat sig vara en god hushållerska och, så vidt mensklig ofullkomlighet det medgifvit, äfven en *god moder.*"

Vi hafva här, så långt det knappa utrymmet tillåtit, sökt medverka till uppfyllandet af denna önskan, öfvertygade att läsaren skall dela vår glädje öfver de vackra resultat, som utmärkt verksamheten hos en förening, stiftad af en bland vårt fäderneslands ädlaste qvinnor och, under hennes mångåriga frånvaro, med det varmaste, outtröttligaste nit uppehållen af hennes medarbeterskor i det menniskoälskande verket. S.

*) Dem, som skulle vilja läsa Ordförandens tal i dess helhet, hänvisa vi till Aftonbladet för den 22 Maj 1862.